

ÖMER SEYFETTİN

TURAN DEVLETİ

«BİR MİLLETİN TABİİ HUDUTLARI DAĞLAR VE IRMAKLAR
DEĞİLDİR. İSTİNAD ETTİĞİ MİLLİYETİN LİSANI VE DİNİ
SINIRLARIDIR.»

ÖMER SEYFETTİN

(ARKA KAPAK)

Ömer Seyfettin'in İki Şiiri

Ömer Seyfettin'in, hikâyeleri kadar olmamakla birlikte, oldukça başarılı şiirleri vardır. Aşağıda bunlardan iki örnek veriyoruz:

KIZILIRMAĞA

Ah, ey Kızılırmak! Ağlıyor musun?
Dalgaların coşmuş, bilmiyor durmak,
Çöktü yüz bin ocak, anlıyor musun?
Ben geldim başına, isterim sormak.

DOĞDUĞUM YER

Buralardan çok uzakta bir köydü!
Beyaz, billûr bir derecik, içinden
Hıçkırırdı, sevinerek geçerken.
Kenarında vardı birçok söğüdü...
Ben işte bu söğütlerin susmayan
Gölgesinde büyümüşüm.
Evimiz Tenhaydı; ne yabancı ne bir iz....
Bahçemizdi yakındaki o orman.
Bir ses: «sevin» derdi gülen rüzgârda,
Sevinçlere yoktu orda nihayet.
Sanılırdı bu ses gümüş dallarda
Görünmeyen bülbüllerin öğüdü!
Doğduğum yer, doğduğum yer...
O cennet Buralardan çok uzakta bir köydü!

TURAN DEVLETİ

Yazan : Ömer SEYFETTİN

SU Yayınları - İstanbul 1 Ocak 1980

ÖMER SEYFEDDİN'in Türk edebiyatı tarihinde olduğu kadar, Türk fikir tarihinde de mühim bir yeri vardır. Küçük hikâyeleri ile, Türk edebiyatının bu sahada en üstün basamaklarına çıkabilmiş olan merhum, Türkçülüğün 1908'den sonraki çağının da sayılı isimleri arasında yer almıştır.

ÖMER SEYFEDDİN'in Türkçülük sahasındaki en mühim faaliyeti dil üzerindedir. O zamanlar bir vilâyetimiz olan Selanik'te çıkan «GENÇ KALEMLER» dergisinde, Türk dilinin Arap ve Fars dillerinin manevî boyunduruğundan kurtulması için açılan fikir savaşında ve bu savaşın zaferle sona erişinde hizmeti büyüktür. Bu büyük hizmeti, «GENÇ KALEMLER» 'in «SADE DİL» davasının programındaki esaslara uygun hikâyeleriyle yapmıştır.

ÖMER SEYFEDDİN'in Türkçülüğe hizmeti sadece dilin sadeleşmesi yolundaki çalışmaları ile değildir. Çağının bütün şuurlu milliyetçileri gibi o da «BÜYÜK TÜRKLÜK» ülküsüne inanmış bir Türkçü idi. «OSMANLILIK» fikrinin en şiddetli ve en büyük düşmanı olması da bu inancın neticesidir. O, Türk milletinin ülküsünü, Türkçülüğün «BÜYÜK TÜRKLÜK» inancında bulmuştu. «YARINKİ TURAN DEVLETİ», işte bu ülkünün ve bu davanın kalem ürünlerinden birisidir.

Tanzimat'ın imparatorluk sınırları içindeki Türklerle Müslüman ve Hristiyan öteki tebaanın hepsini bir «OSMANLI» milleti sayan düşüncesi ile yeryüzündeki Müslümanların bir bütün olduğuna inanan (İslâmcılık) fikri karşısında, Türkçülük, hayallerden uzak ve ileri bir millet anlayışını temsil ediyordu. Türkçülüğün bu ileri millet anlayışı, tarih ve dil anlayışları ile bir bütündü. Bu bütünlük de, Türklüğün bir bütün olarak kabul edilmesi neticesi idi.

Türk tarihinin, eski deyimle, «İSTİKLÂL - İ OSMANİ» ile başlamadığı, Türk milletinin yalnız Osmanlı İmparatorluğu sınırları içinde yaşamadığı, ve Türkçenin sadece Türkiye’de konuşulmadığı gerçekleri, Türkçüleri; Türk milleti, Türk tarihi ve Türk dili meselelerinde ilim ve hakikat yoluna götürmüştü. «OSMANLILIK» fikri taraftarları soy, dil, tarih, gelenek v.b. gibi mühim milliyet unsurlarını hiçe sayıp, sade bir imparatorluğun tebaalarından meydana gelen topluluğu bir millet saymak ister; «İSLÂMCILIK» düşüncesini ileri sürenler din birliğini bel bağlanacak en büyük bağ olarak görürlerken; Türkçüleri «TÜRK» gerçeğine götüren, bu yolu seçmeleri olmuştur.

Türkçülere göre, bizim millet olarak adımız «Türk»tü. Türk; soy, dil, tarih, din, gelenek v.b. gibi bağlarla birbirlerine bağlı insanların meydana getirdikleri bir topluluktu. Bu topluluğun siyaset bakımından dağınık veya parçalanmış olması, onların bir millet ve bir bütün sayılmamasını gerektirmezdi. Siyasetten dağınık ve parçalanmış olan insanlar günün birinde birleşebilir, yeniden tek bir devlet olabilirlerdi.

İşte, bütün Türkçülerde bulunan bu fikri ve inancı, ÖMER SEYFEDDİN de, «YARINKİ TURAN DEVLETİ»nde, fikrin gerekçesiyle birlikte hülâsa ve müdafaa etmiştir.

Bu küçük eserde, Türkçülüğün «Türk birliği» düşüncesi savunulurken, «Soy» fikrinin kabul edilmediğini gösteren satırlara da rastlamaktadır. Ancak o satırları, Türkçülüğün millet anlayışındaki son unsurunun tamamen inkârı gibi anlamak doğru olmaz. Çünkü bu eserinde, başka milletlerden örnekler verdikten sonra : «O HALDE BİZ DE TÜRK DERKEN IRK VE KAN CİHETLERİNİ DERİN DERİN ARAŞTIRMAMALIYIZ. BİR FERDİN TÜRK OLMAK İÇİN TÜRKÇE KONUŞMASI, MÜSLÜMAN OLMASI, TÜRK TERBİYE VE ÖRFÜNÜN İÇİNDE YAŞAMASI KÂFİDİR.» diyen ÖMER SEYFEDDİN, başka eserlerinde «Soy» gerçeğini de kesin olarak ifade etmiştir.

ÖMER SEYFEDDİN, «Türk olmak için tek şartın «Türk» yaratılmak olduğuna inanıyordu. Onun yaşadığı devirde, yukarıdaki satırlarında kaydettiği şekilde Türkçe konuştuğu, Müslüman olduğu, Türk terbiye ve örfünün içinde yaşadığı halde kendilerini Türk saymayanlar çoktu. Esasen, ÖMER SEYFEDDİN'in «Osmanlılık» fikrine şiddetle hücum etmesinin sebebi de buydu. Bu fikrin gülünçlüğünü ortaya koymak için yazdığı «ASHAB-I KEHFİMİZ» adlı büyük hikâyesinin önsözündeki; «OSMANLI DEVLETİNİN MEMLEKETİNDE KAFKASYA'da AZERBEYCAN'da TÜRKİSTAN'da, BUHARA'da, KAŞGAR'da, HASILI NEREDE YAŞARSAK YAŞAYALIM YİNE HALİS MUHLİS TÜRK TÜR.» sözleri de bu inancın ifadesinden başka bir şey değildir. Yine «Osmanlılık» fikrinin gülünçlüğünü gösteren «HÜRRİYET BAYRAKLARI» hikâyesinde de, başka başka asıllardan gelen insanların bir millet meydana getirebilmelerinin imkânsızlığını: «BİR CİNSTEN OLMAYAN ŞEYLER CEMEDİLEMEZ. MESELÂ ON KESTANE, SEKİZ ARMUT, DOKUZ ELMA... NASIL CEMEDECEKSİNİZ» sözleriyle basit bir şekilde ifade etmişti. Fakat bilhassa «Piç» isimli hikâyesinde, hikâye kahramanından bahsederken kaleme aldığı şu satırlar, onun milliyette soya verdiği değeri kesin olarak gösterir; «LÂKİN İSTANBUL'da DOĞAN, ANASI TÜRK, BABASI TÜRK OLAN, TÜRKÇE KONUŞAN BİR AİLEDEN ÇIKAN, DAMARLARINDA' TÜRK KANI AKAN BİR AHMED NİHAD MİLLİYETİNİ değiştiremez.

Bu itibarla «TURAN DEVLETİ»nin, Türkçülüğün bu inancını kabul etmez gibi gözüken satırlarını hikayecimizin bu husustaki kesin fikri olarak anlamamalıdır.

TURAN DEVLETİ, ilk olarak 1330 (1914) yılında İstanbul'da Kader Matbaası'nda basılmış ve Türk Yurdu Kitaphanesi tarafından yayınlanmıştı.

Buna göre, yeni harflerle yapılan bu basım, eserin yeni basımı olmaktadır.

Merhumun unutulmuş gibi olan bu eserinin yeniden basılarak, bilhassa Türk gençleri tarafından okunabilmesinin sağlanması şüphesiz faydalı bir harekettir.

Moskofun ülkesi viran olacak
Türkiye büyüüp TURAN olacak.

Milletler Birbirleriyle Niçin Harbederler?

Uzvi varlıklarda hayat nişânesi nasıl büyümek ve açılmak ise, içtimai varlıklarda da aynıyle öyledir. Yaşayan milletlerin başlıca seciyesi nüfusça, medeniyetçe, ticaretçe, servetçe ve mefkûrece büyümek ve genişlemektir. Büyümek ve genişlemek seciyesi çok ve kavi olan milletler, bu seciyesi az veyahut zayıf olan milletlerin üzerine çullanırlar, memleketlerini zapt ederek içtimai varlıklarına nihayet verirler...

«İçtimaiyat» ismi müspet usuller ve derin tetkikler neticesi olarak daha taayyün etmediği zamanlarda birçok âlimler, hatta filozoflar milletlerin içtimaî ruhiyatlarını sezemiyorlar ve ferdi mefhumlarının darlığından dışarı çıkamayarak hakikatten çok uzak felsefeler yapıyorlardı. Onlara göre harp fena idi. Vahşilik idi. Barbarlıktı. Sözde bir gün bütün insanlar kardeş olup barışacaklardı. İçtimai hakikatleri içine alamayan zihinlerinin hacmi pek küçüktü. Ve muharebenin asıl en doğru sebeplerini bilemedikleri için kendilerinden birtakım hayali sebepler uydururlar, meselâ, hükümdarların hırslarını, şan ve şeref arzularını esaslı amillerden biri sanıyorlardı. Halbuki hakikatte muharebe, milletlerin başlıca hayat nişaneleri olan büyümek ve yayılmak seciyeleri arasındaki içtinap olunamaz bir çarpışmadan başka bir şey değildir... Milletler tabii hayatlarını yaşadıkça muharebe en zaruri ve mutlak bir hâdise idi.

İçtimai müesseselerin fertler üzerindeki mehip tahakkümünü duyamayan evvel zamanın masum ve şair filozofları, «Beni âdem âzâ - yi yekdigere, milletim nev - i beşerdir, vatanım ruy - i zemin- diye hakikati ihmal etmişler, kendilerinin marazı duygularını hep sahih sanmışlardır. Bu gaflet Avrupa'da «Anti militarizm, Anti patriatizm - Vatan ve

askerlik aleyhtarlığı» gibi münasebetsiz ve manasız cereyanların doğmasına sebep olmuştur. Fakat daima içtimai hakikat galebe çalmış, fertlerin hususi nefret ve feryatlarına rağmen milletlerin büyümek ve zayıflamak seciyeleri birbirleri ile çarpışmış, muharebeler birbirlerini takip etmiştir.

Muharebe içtimai bir müessesedir. İlim ve fen ne kadar terakki ederse etsin milletler ve yine milletlerden teşekkül eden zümreler içtimai hayatlarını sürdürdükçe esasi seciyeleri olan büyümek ve yayılmak arzusu da yaşayacak ve bunun neticesi olarak harp de yaşatan ve kuvvet veren bir müessese halinde payidar olacaktır.

Bugünkü Muharebelerin Sebebi

Bugünkü muharebelerin sebebi iki yüz seneden beri Avrupa muhitinin büyümek, yayılmak seciyesi İslâm dünyasına teveccüh etmişti. Çünkü karadan ve denizden hudutları hep bu dünya iledir. «İtilaf-ı Müselles» İslâm memleketlerini zapt ve istilâ ederken karşısında bütün Müslümanlar namına kılıç sallayan Türklüğü gördü. Kendi büyümek ve yayılmak seciyesini tatmin etmek için Türklerin namını tarihten silmeğe kalktı.

Rusya bizimle on bir defa muharebe etti. Çünkü büyümek ve yayılmak seciyesi bu milleti bizim üzerimize atıyordu. Deli Petro'nun vasiyetnamesi bu tehalükün ezelî bir lisanıdır. Bu meşhur vasiyetnamesinin birkaç maddesine bakınız:

Sekizinci Madde — Şimdiden Bahr-i Baltık'ın vecenuben Karadeniz'in sahillerine günbegün Rusların yayılmaları.

Dokuzuncu Madde — İstanbul'a ve Hindistan'a mümkün olabildiği kadar yaklaşıp İstanbul'a hükmeden bütün cihanın hakiki hükümdarı olabileceği kaziyesine binaen kâh Osmanlı, kâh İran devletine mütemadi muharebeler ihdas olunarak Karadeniz'de tersaneler peyda olması için adım adım bu denize gitmek ve kezaik maksadın iyice husulüne çok lâzım bir mevki olması hasabiyle Baltık denizini zapt ve Basra körfezine kadar gidebilmek zımnında İran devletinin zevali inhitatını tacil ile mümkün olduğu halde şarkın eski ticaretini Berrü Şam tarikiyle iade ederek cihanın anbarı mesabesinde olan Hindistan'a kadar gidilmesi...

On birinci Madde — Türklerin Rum ili kıtasından tard ve teb'ide Avusturya hanedanını tahsis edip İstanbul'un zaptında dahi ve ilh... İşte hep yayılmak ve büyümek temayülü... İngilizler Hindistan'a, Mısır'a el atıyorlar. Bülücistan'ı, Basra körfezini, hatta Irak'ı benimsiyorlardı. Ve bu tabii temayülün sarhoşluğu ile bütün bütün sersemleşip gâvurlaşıyorlardı. Başvekilleri Gladston ehli-i salıp devrini açıyor, milletlerinin meclisine bir elinde Kur'an ile gelerek :

—Bu kitap dünya yüzünden kaldırılmadıkça bize rahat yok, diyordu. Fransa Tunus'u, Cezayir'i, Fas'ı yuttuktan sonra gözünü Suriye'ye dikmişti. Oraya terbiyesini soktu, «Cebel-i Lübnan» namıyla kendine bir şato yaptı.

Nihayet emelleri ve tabii temayülleri bir olan bu üç devlet birleştiler. İtilâf ettiler ve «İtilâf-i Müselles» zümresi halinde hareketlerine germi verdiler.

Yirminci asır ehl-i salibi başladı. Fakat yavaş yavaş ilerliyordu. Rusya Deli Petro'nun vasiyetnamesini yerine getiriyor, Türklüğü doymaz bir hırsla evvelâ parçalıyor ve sonra yutuyordu. Beş milyona yakın Türk nüfusu ile meskûn olan Azerbaycan'ı yutmak için İran'ın aşağısını müttefiki İngilizlere verdi. Sonra Rumeli'yi yavrularına kaptırarak aralarında pay etti. İtalya'yı da kendi ehl-i saliplerine sokmak hülyasıyla Trablusgarb'a karşı teşvik ve teşbi etti.

Rusya İngiltere ve Fransa ve bir emel üzerinde anlaşıyor ve birleşiyorlardı: Zapt ettikleri yerlerin Müslüman ahalisini ümitsiz esir sürüleri haline koymak için İslâm hilâfetini kaldırmak, hilâfetin sahibi olan Türkiye'yi mahvetmekti...

«İtilaf-ı Müselles» bu yayılmak ve büyümek kuvvetinin olanca şiddetiyle İslâm âlemine ve bilhassa hilâfet sahibi olan Türklüğe saldırırken Avrupa'nın merkezi muhasara da kalıyordu. Rus, İngiliz ve Fransız devletleri Almanlığı ortalarına almıştı. Almanlık büyümek ve yayılmak ihtiyacını tabiatıyla bulunduğu yerde tatmine başladı. Ve bunun için son senelerde Avrupa'nın merkez kısmı ile muhit kısmı arasında dehşetli bir düşmanlık baş gösterdi. Almanlık müttefiki Avusturya ile gittikçe büyüyor, kuvvetlendikçe kuvvetleniyordu. «İtilâf-ı Müselles» kuşkulandığı bu kuvvetin daha ziyade artmasına müsaade edemezdi. İlk fırsatta dağıtmak ve parçalamak için üzerine atıldı.

Ve toplar patladı...

Bizimle beraber bütün İslâm âlemi de artık duramazdı. Almanlarla aynı düşmanlara mâlik olduğumuz için aramızda tabii bir ittifak doğdu. Nihayet ordularımız Kafkasya ve Mısır'a yürüdü.

Hu muharebenin sebebi Avrupa merkezinin muhite doğru nüfusça, ticaretçe büyümesini «İtilâf-ı Müselles» in çekememesidir. Demek esas cihetiyle bu harbin menşei bir dereceye kadar iktisadidir.

Milletlerin Mefkûreleri

Bir insanın nasıl ruhu, hissi ve vicdanı varsa milletlerin de içtimaî ruhları, hisleri ve vicdanları vardır. Ve mefkûreler milletlerin bu vicdanından doğar. Asla birkaç kişinin eseri değildir. Her milletin kendi varlığını mukaddes bir hâle içinde duyması âtesin bir idraktır ki buna mefkure derler. Mefkuresi olmayan bir millet ölmüş demektir. Çünkü bu suretle fertler milletin varlığını duymuyor ve canını onun uğrunda fedaya hazır bulunmuyor demektir.

Bir cemaatin mefkuresi diğer cemaata göre şüphesiz taarruzidir.

Tedafüi bir mefkure hatta tahayyül bile olunamaz.

Bugün milletlerde ırk esası aramak, «Elkimya» ile meşgul olmaktan ziyade gülünçtür. Millet : bir lisan konuşan, bir din, bir terbiye, bir maarifle birbirine merbut insanların mevcududur. Bir milleti siyasi hudutlar asla ayıramaz.

Dikkat edersek anlarız ki: Milletlerin mefkureleri lisan, din, terbiye, can ve his kardeşlerini birleştirip hepsini siyasî bir hudut içinde toplamak ve her türlü menfaatlerini temin etmekten başka bir şey değildir.

F.: 2 / 17

Pancermenizm, Pan Islâvizm, Panelenizm nedir? Cermen ve Islâv mefkûreleri mâlûm... Kemiyetçe dünyanın en küçük milleti olan Rumluk'un mefkuresine bakalım. Bu hemen hemen tekâmül etmiştir. Dünyada ne kadar Rum varsa hepsi bir lisanla konuşur. Edebiyatları birdir, dinleri, birdir. Terbiye ve mefkureleri birdir. Bugün, bir Atinalı, bir Giridli, bir Morali, bir adalı, bir İstanbul'lu, bir Trabzon'lu, bir Filibe'li, Rum'un ruhları, hisleri, düşünceleri bir ve aynıdır.

Pan elenizm mefkuresi; yüzlerce maddî coğrafî ve etnoğrafî manialara rağmen yalnız bu millî ittihat ile kanaat edemez. Kuvvetsizliğine, vasıtasızlığına bakmadan bütün Rumları siyasî bir hudut içinde birleştirmeğe, İstanbul'u zaptedip eski Rum - Bizans İmparatorluğunu teşkile çalışır.

Mektep kitapları, şairlerinin nağmeleri, ediplerinin kalemleri hep bu emeli tekrarlar. Orada resmî hükümet bile bu mefkûrenin hâdimidir. Kralları Kostantin'i Bizans İmparatoru addeder. Bizans imparatorluğunun merasimini yapar ve Bizans hanedanını devam ettirmek fikriyle yeni hükümetlerinin ikinci kralına «On ikinci Kostantin» derler.

Sonra İtalyanların (İredantizm) i nedir?

Bulgarlar niçin Makedonya'ya âh çekerler?

Bir millet, lisan din ve terbiye kardeşlerini siyasî bir hudut içinde birleştirdikten sonra yine mefkûresi iflâs etmez. Belki daha ziyade büyür, manevi bir haşmet kesbeder. Terakkisi, kuvveti, saadeti, medeniyeti artar, son dereceye yalaşır. İşte buna Almanlar bir misâldir.

Rusya'nın ve İngiltere'nin emperyalizmi asla tabiata ve hakikate muvafık bir mefkure sayılamaz.

Türklerin mefkûresi milliyet gayesini ihmal eden kör ve aç, akur ve zâlim bir emperyalizm bir cihangirlik değildir.

Türklerin Mefkûresi

Asya'da birbirine bitişik olarak yayılmış olan Türk illerini Osmanlı bayrağının gölgesine toplayarak büyük ve kuvvetli bir «İLHANLIK» teşkil etmektir.

Çin Ve Hind Yolları Türk Mefkûresinin İktisadi Ve Siyasi Cihetleri

Eski Tanzimat maarifiyle yetişmiş olanların asla inanamayacakları şeylerden birisi de Türk milletinin nüfusedir. Avrupalılar, bilhassa «İtilâf-ı Müselles» âlâimleri ve onlara iman eden Tanzimatçılar Türkleri keyfiyetçe küçültüp alçalttıkları gibi kemiyetçe de küçültür ve ehemmiyetsiz bir dereceye indirmek isterler.

Dünyanın hangi dershanesine gitseniz ırk nazariyesinin reddedildiğini görürsünüz. Hiç bir yerde saf bir ırk kalmamıştır. Fakat milletler vardır. Milletler de lisan, terbiye, maarif ve din gibi vahdetlerin topladığı mecmua vardır. Meselâ Fransız milleti... Fransızların bir ırktan olmasını iddia etmek büyük bir hatadır. Devirler ve asırlar içinde Fransa'dan altmış kadar ırk gelip geçmiş ve bazıları orada kalmıştır. İşte onların lisan ve terbiye, örf ve âdet, din gibi müesseseleri müşterek bir cemaat haline gelmişler.

Ve Fransız milletini teşkil etmişlerdir. Almanlar ve İngilizleri saf ve müstakil bir ırktan değildirler.

Başka başka ırklardan kopan fertlerin ve zümrelerin lisan ile konuşarak bir terbiye, bir an'ane, bir ırk etrafında birleşmelerinden teşekkül etmişlerdir. İspanyol, İtalyan, Macar, Bulgar, Rum milletleri de böyle...

O halde biz de «Türk» derken ırk ve kan cihetlerini derin derin araştırmamalıyız. Bir ferдин Türk olmak için Türkçe konuşması, Müslüman olması, Türk terbiye ve örfünün içinde yaşaması kâfidir ve Anadolu'da Türkçe konuşan on dört, on beş milyon Müslüman vardır ki hepsi Türk'tür.

Anadolu'dan sonra Azerbaycan... Burada dört buçuk, beş milyon Türkçe konuşan Müslüman ve Türk vardır. Kafkasya'da - Çerkezler müslümandır ve Türkçeden başka bir lisan bilmezler.

Kafkasya'dan sonra büyük Türk dünyası başlar. Buhara, Semerkant, Taşkent, Kâşgar, Yarkent, Hotan, Aksu, Turfan, hâsılı tâ Karakurum'a kadar, Mançuri çitlerine kadar bu geniş yerler hep Türk milletiyle doludur. Hepsi Müslüman olduğu gibi lisanları da Türkçedir. Buralara TÜRKİSTAN denir. Bütün Türkistan'ın lisanı o kadar saf ve mükemmel ve saf bir Türkçedir ki şivece bile İstanbul lehçesiyle büyük bir fark göstermez.

Taşkent'te çıkan «Sadâ-yı Türkistan» ve «Sadâ-yı Fergane» gazetelerini İstanbul'da okuyup ta anlamayan var mıdır?

Sonra Şimal Türkleri ...Kazan ve Ufa'ya kadar Volga boyunca yayılmış kardeşlerimiz ki bunların lisanları Türkçe olmakla beraber pek yukarılarda şivece biraz bizim lehçemizden ayrılır. Tatar şivesi de umumi Türk edebiyatı sayesinde İstanbul lehçesine yaklaşacaktır.

Musa Begef vesâire gibi millet ruhunu idrak etmiş âlimler eserlerini hep İstanbul'da konuşulan Türkçe ile yazarlar. Kırım'ın Tercüman gazetesindeki lisan İstanbul'unkinin aynıdır. Ve merhum İsmail Bey'in şiarı hemen bütün şimâl kardeşlerimizin mefkuresidir.

Dilde, işde, fikirde birlik...

Sonra Sibirya ve Altay etekleri...

Sonra Pamir... Altaylara doğru ve yakında bir seyahat yapan arkadaşımız «H. S.» bey oralardaki halkın hep Türk olduğunu ve hepsiyle konuşup anlaştığını söylüyor. Keza Pamir'de seyahat eden arkadaşımız «F.» bey de oradaki Türklerin kendi iptidaî teşkilâtı ile yaşadıklarını Türkçeden başka hiç bir lisan bilmediklerini Osmanlı Türklerini mukaddes addettiklerini, hakanlarımızı kendi halife ve padişahları gibi tanıdıklarını anlatıyor. Hâsılı aralarında hiç bir yabancı ve kesif millet bulunmayan yetmiş milyonluk saf Türk milleti şarktan garba doğru Asya'nın ortasını kaplıyor. Bir kısmı Çin'in, bir kısmı Rus'un idaresinde, bir kısmı da hâlâ kabileler halinde hür ve serbest...

Lisanı ve dini bir olan yetmiş milyonluk bir millet zekâca, tarihçe, şanca, şerefçe kendinden aşağı olan Rus ye Çin gibi iki medeniyetsiz devletin esiri kalabilir mi?

Bundan başka Türk mefküresinin taayyününe elli asırlık bir tarihte yardım etmiştir.

Türkler varlıklarını ve milliyetlerini idrak edip eski azametlerini ve servetlerini hatırlayınca mazideki şan ve şereflerini arayıp bulmakta gecikmediler.

Eskiden Venedik hükümeti hiç bir hinterland (içtarafı) yokken büyük ve kuvvetli bir hükümetti. Çünkü Akdeniz'e ve Adriyatik yollarına hâkimdi. Bugünkü ordusuz ve askersiz İngiltere'nin bir asırdır dünyaya hükmetmesi ticaret ve iktisat yollarına hakimliğinden başka bir şeye atfolunamaz. Tıpkı bunun gibi Türk milleti de eskiden Pekin ve Roma yoluna hâkimdi. Steplerin, çöllerin sahibi idi. Şark ile garbın arasında kervanlar işletti. Yalnız mal değil ilim ve irfan da taşırdı. İlim ve irfanı siyasi hudutlardan dışarı çıkardı. Ve Pekin - Roma yoluna hâkim olmak onu tarihte en büyük milletler, arasına koymakla kalmadı, hattâ cihangir etti.

Pekin ve Roma yolundaki coğrafi, içtimai şartlar Türk milletine saf ve sağlam bir ahlâk, demir ve çelikten bir seciye kazandırdı. Bu seciye sayesinde ki Asya'nın bütün tac ve tahtları Türklerin oldu.

Kezalik yarım asır evveline gelinceye kadar Hindistan ve Avrupa yolu Türklerin, bizimdi. Osmanlı hükümetinin servetini, saadetini bu yol teşkil ediyordu. Nihayet Pekin ve Roma yolu gibi onu da kaybettik. Fransızlar, Süveyş kanalını açtı ve İngilizler zapt etti. İstanbul - Bağdat şimendifer hattı yanılınca Süveyş de bizde kalmak suretiyle yine Hindistan ve Avrupa yolunu elimize geçirdik sayılabiliriz.

Bu muharebede Ruslar tamimiyle perişan idiler ve Ukrayna'da istiklâli kazanırsa Kafkasya şüphesiz bizim olacaktır. Artık asıl Türkistan ile aramızda yabancı bulunmayacak, Hazar Denizinden gemilerimizle, Hazar Denizinin cenup sahilinden geçireceğimiz bir demiryolu ile anavatana, TURAN'A gidecek, lisanımız gibi, emellerimizi ve

vicdanımızı birleştireceğiz. Gobi çölüne kadar uzayan Türkistan Türkleri bizimle münasebete başlayınca Çin ve Rus hükümetinin memurları pek çabuk kaçacaklar ve ayyıldızları al bayrağımız büyük TURAN'ın bütün kıt'alarında dalgalanacak...

Turan mefkûresi feyiz buldukça milli maarif ve irfanımız da teşekkül ve tekâmül edecek. Türkçeleştirilmemiş hiç bir köşe, hiç bir müessese kalmayacaktır. Bu seferki şark ve garp yoluna hâkimliğimizi eski asırlardaki gibi yalnız kervancılık ve akıncılık olmayacak, İstanbul'dan kalkan şimendiferlerimiz Erzurum'dan, Tebriz'den, Merv'den, Buhara'dan geçerek Karakurum'a, Pekin'e gidecek, şarkın servetini garba, garbın irfan ve fennini şarka götürecektir. yeni, büyük âli bir Türk Medeniyetinin kavi ve muhteşem temellerini kucaktır.

Turan Devleti

Bütün Müslümanların ve bilhassa bütün Türklerin düşmanı olan «İtilâf-ı Müselles» hükümetlerine açtığımız bu harp evvelâ bir din muharebesidir. Çünkü galip gelirsek Irak'ı, Mısır'ı, Hindistan'ı, İngilizlerin Tunus'u, Fas'ı, Cezayir'i Fransızın kahrından kurtaracağız. Oradaki din kardeşlerimiz olan Araplar esirlikten çıkarak millî ve dinî hüviyetlerini kazanacaklar, kendi kendilerini idare ederek milli medeniyetlerine yeniden hayat verecekler...

Bu harp saniyen bir millet ve mefkûre muharebesidir. Ve yine böyle olmakla beraber aynı zamanda din muharebesidir de... Çünkü evvelâ Rusların zulmü altında yıllardan beri din ve dil kardeşlerimiz olan Türkleri kurtararak siyasi hududumuzun içine alacağız. Ruslardan ilk hamlede Kafkasya'yı zapt edip yavaş yavaş anavatanımız olan ve elli milyon Müslüman Türklerle dolu olan Türkistan'a yürümeğe başlayacağız. Kalemle, fikirle, edebiyatla bomba ile büyük bir mefkûre muharebesi açılacak.

Dünyada artık esir Türk olmayacak. Turan'daki yabancı Rus ve Çin memurları kovulacak. İlk devrede alacağımız Kafkasya ile on dört milyon Türkçe konuşan Türk ve Müslüman ahaliye sahip olan Osmanlı devletinin milli kuvveti hemen bir misli daha büyüyecek. Osmanlı hükümeti yirmi beş milyon Türkçe konuşan Türklerin müessesesi olacak. Ve bir gün —bu mukaddes gün o kadar yakın ki...— Orta Asya, Türkistan ve Cenubi Sibiryâ, Pamir'de bizim siyasi hudutlarımız içine girince Garp Türklerinin hükümeti artık Osmanlılıktan tamamıyla çıkıp hakiki ve büyük bir Türk ve Müslüman hükümeti bir TURAN DEVLETİ olacaktır.

Osmanlı hakanı ve bütün müslümanların halifesi olan zat bütün arz üzerindeki Türklere hükmettiği vakit, hakanlıktan çıkacak, hakanlar hakanı yani, «İLHAN» namını alacaktır.

Dünyadaki bütün Müslüman Türklerden teşekkül eden Turan Hükümeti dindaşları olan Arapların, Faslar'ın,

Berberilerin Hıristiyanlar tarafından esir veperişan edilmelerine müsaade etmediği gibi kendi de onların milliyet ve hürriyetlerine asla dokunmayacaktır.

Turan Devletinin muazzam İlhanı bütün dünyadaki Müslümanların da halifesi olacak Türk milleti gibi, her Müslüman milletin milliyet ve istiklâline, millî ve dini medeniyetinin tekâmülüne çalışacaktır.

Ey bu küçük kitabı okuyan

Sen eğer milletin ne kadar büyük ve kuvvetli olduğunu bilmeyen bir zavallı isen, eğer milli ve mukaddes mefkurenin hayat verici nurları senin ruhuna akşetmemişse mutlaka gülecek ve:

— Hakikaten ne uzak bir hayal... diyeceksin. Fakat emin ol ki yanıyorsun. İhtimal senin duymadığın ilahi bir nefes ürperten ve uyandıran hararetiyle bütün Turan'ı sarıyor... Muhitindeki değişikliği, hareketi görmüyor musun? İstersen bu hayat ve halâs alametini hayal farzet. Lâkin bütün hakikatlerin evvelâ bir hayâl ve tasavvur derecesi geçirdiğini unutma. Ve hatırla ki fiilin meşimesi fikirdir.

Türk Mes'elesi

Rus Çan Nikola Polonya ve Macaristan'ı kana boğduktan sonra doğuda ve güneyde daha çok serbest kalıyor ve aynı kanlı oyunları TÜRKLERE karşı da oynamak istiyordu.

Bu yüzden de Şark Meselesi, Fransız tarihçilerin dediği gibi gittikçe bir TÜRİK MESELESİ (La Question Turque) haline geliyor, fakat bu sefer İngiltere ve Fransa ile anlaşamıyordu.

Nikola'nın 1833'de Türkiye'ye dikte ettiğı Hünkâr İskeleyi anlaşması, Türkiye'yi onun uyruğı haline sokuyor, boğazlan da Rusya'nın düşmanlarına kapatıyordu. Bereket versin tatbik edilemedi.

Mısırlı Mehmet Ali Paşa (Tepedelenli) Osmanlı devletine karşı hainlik ederek, Fransa'nın da yardımı ile Anadolu içlerine kadar ilerlediğı zaman 1839'da, Nikola Osmanlı İmparatorluğunun bütünlüğünü garanti altına aldığı ilân ediyordu. Kendi gözüne kestirdiğı avı başkalarına kaptırmak istemiyordu. Bu yolda Prusya, Avusturya ve İngiltere ile de anlaşmak istedi. Fakat onlar Boğazlardan serbestçe geçme haklarını güvenlik altında tutmak için Fransa ile anlaştılar. (1841)

Bu arada Nikola Türklüğe ve İslâmlığa karşı olan canavarca hücumlarına devam ediyordu. Kafkasya'da kahraman ŞEYH ŞAMİL savaşa devam ederken el altından İngilizlerden de yardım görüyordu. İngiltere, o sırada Rus Çarı Nikola'nın müttefiki olan İran Şahı'nın Herat'a yaptığı saldırganlıklar tesirsiz kaldığı gibi Çar Ordularının ORTA ASYA Türklerine, Hive Hanlığına karşı yaptıkları hareketler de neticesiz kaldı. (1839-1841)

1844 yılında Nikola, İngilizlerle görüşmek ve anlaşmak üzere Londra'ya gitti ve orada artık Türk devletinin yaşama gücü kalmadığını, onun için de dengeyi bozmamak düşüncesi ile doğuda onun yerine geçmesi gereken kuvvetin belli edilmesi için İngilizlerle görüştü.

Kırım Savaşı

1852'de Fransa, Filistin'deki kutsal yerler hakkında ve Latin ve katoliklerin yararına olarak Osmanlı Padişahından bir ferman almıştı. Rus Çarı Nikola buna kızarak bizimle olan siyasi münasebetlerini kesti. İngiltere'ye de baş vurarak TÜRKİYE'nin kendi aralarında TAKSİMİNİ istedi. Buna göre Türkler Avrupa'dan kovulacak, İSTANBUL'da Rusların olacaktır. Bu suretle Bizansın Kara Kartalı tekrar Bizansın başına bir taç gibi kondurulacaktı.

Rus orduları Prut nehrini aşarak o zamanki topraklarımıza saldırdılar. Rus donanmasını da yeni bir baskınla; Sinop limanında bulunan donanmamızı tepeledi.

ÇEŞME ve NAVARİN'den sonra SİNOP, üçüncü bir felaketti. Hepsi de denizden geliyordu.

Kıt'alar üzerinde ve denizlerle çevrili ada ve büyük yarımadalar halinde yayılmış olan koca İmparatorluğumuz donanmamızı modem icaplara göre hatırlayamıyor, sevk ve idaresini yapacak kafaları da yetiştiremiyordu.

Geçen felâketlerin sebepleri araştırılarak, İslah yolunda köklü tedbirler de alınamadığı için, BARBAROSLARIN torunları bu acıklı duruma düşmüş bulunuyorlardı.

Romanya topraklarında Ruslara karşı çıkan birliklerimiz askerî bandolar çalarak harbe başlamışlardı. Moral bakımından çok iyi durumda idiler. Fakat karada de SEVK ve İDAREMİZ bozuktu. Hemen yenilmeye ve çekilmeye başladık.

Bereket versin İngiliz ve Fransızlar gelmekte olan büyük tehlikeyi gördüler, batı dünyasının ALTIN ANAHTARI demek olan İSTANBUL Rusların eline geçer ve orada yerleşirlerse, batı Hristiyanları için de ne demek olacağını anladılar. Bab-ı Âli'ye teminat verdiler. Prusya ile Avusturya ise arada kalıp gözetlemeyi kendi çıkarlarına daha uygun buldular.

Ruslar Temmuz 1853'de Tuna'yı geçerek SILİSTRE kalesini muhasara ettiler. Merhum NAMIK KEMAL'in (Vatan veya

Silistre) adlı eseri de sonradan bu müdafaayı canlandıran bir kahramanlık menkıbesi olmuştur. Ruslar Silistre'ye giremediler. 10 Nisan 1854'de Fransız ve İngilizler Karadeniz'e donanma yolladılar. Piyemonteliler (bugünkü İtalyanlar) da onlarla beraberdi.

F. : 3/33

Aramızdaki antlaşma gereğince ilk sığınaklarını Gelibolu'da yaptılar. İkinci olarak İstanbul'a geldiler. Bugünkü Harbiye ve Selimiye kışlaları ile Gümüşsuyu Hastanesi onlara tahsis edilmişti.

20 Eylül 1854'de o zamanın en büyük donanması ile Kırım kıyılarına en büyük çıkarması yapıldı Mareşal ÖMER PAŞA kumandasında bizden bir tümen de bu çıkarmaya katıldı. Ve Sivastopol sarıldı.

Halk arasında meşhur olan Sivastopol marşı da o günlerin anısıdır.

«Sivastopol'un önünde yatan gemiler, Atar da nizam topunu yer gök iniler.» nakaratı da oradan kalmadır.

Daha ilk çatışmalardan itibaren RUSLARIN büyük bir blöf yaptıkları hiç de göründükleri gibi kuvvetli olmadıkları, bilhassa dikkati çekmişti. Nikola'nın şişirme balonu patlamıştı. Kırım yarımadasında Rusların yenilgisi birbirini kovaladı. Fakat bu çarpışmalardan ve ele gecen esirlerden bize ve diğer ordulara iki ağır salgın hastalık bulaştı.

Biri LEKELİ HUMMA, öteki de KOLERA idi.

Avrupa birliği karşısında kalan Nikola'nın morali de mahvolmuştu. Artık onu ölümden başka bir şey kurtaramazdı. Şubatta hastalandı ve 2 Mart 1855'de ölü.

Bu ölümün hususi doktoru (Wylie) nin hazırladığı bir zehiri içmek suretiyle bir intihar şeklinde olduğu da yazılıdır. Yerine en büyük oğlu olan (Aleksandr) geçti.

2. Aleksandr

Yerine oğlu 2. Aleksandr geçti. Kırım Savaşı son vermek istedi. Rusların, tarihte meşhul olan SİVASTOPOL savunması 8 Eylül 1855 tarihine kadar sürdü.

Bu savaş sırasında Kırım'da bilhassa LEKELİ HUMMA salgını oldu. Bu tarihte henüz bu hastalığın bitlerle geçtiği bilinmiyordu. Bitli Ruslar bu salgını başta İngilizler olmak üzere bütün ordulara bulaştırdılar.

Üsküdar'daki SELİMİYE Kışlası da bir hastane haline kondu. Kırım'dan gelen İngiliz askerlerine burada bakılmakta idi. Ölenler çok oluyordu. Haydarpaşa Askeri Hastanesi altındaki İngiliz mezarlığına gömülüyordu. Bugün temiz, bakımlı bir park halinde bulunan bu mezarlıkta Kırım'da bizimle beraber Ruslara karşı savaşmış olan İngiliz erleri yatmaktadır.

Salgınlardan ölümün çokluğu İngiliz Parlamentosunda ağır tartışmalara sebep oldu. Nihayet İngiliz asillerinden olan Bayan (Florence Nightingale) hastabakıcı hemşirelik hizmetini kurmak ve yürütmek için Kırım'a gönderildi.

Bu kahraman kadın da orada Lekeli Tifo'ya yakalandı. Ve çadırda tedavi edildi. Sonra dönüşünde bizim Selimiye Kışlasında bir hasta bakım servisi kurdu. Geceyi gündüze katarak çalıştı. Geceleri dahi elinde fenerle kışla içinde dolaşır, hasta ve yaralılara bakardı. Bizim Mehmetçikler ona «Fenerli Kadın» adını taktılar. Canlarını kurtarmaya çalışan bir koruyucu melek gibi görürler ve onu severlerdi.

Şimdiki Gümüşsuyu Askerî Hastanesi de müttefikimiz olan Fransızların askerî hastanesi idi. O zamanlara kadar hekimlikte tifo basilinden olan Tifo hastalığı ile bitlerle geçen bir (Riketsia) hastalığı olan Lekeli Tifo birbirine karışıyor, niteliği iyice bilinmiyordu. İşte Lekeli Tifo (Humma), sadece Tifodan ayıran bir Fransız asker hekimi de ilk çalışmasını Kırım Savaşı sırasında ve Kırım'dan gelen hastalar üzerinde bu hastanede yaptı, sonuçlarını yayınladı.

Ruslara karşı Fransız, İngiliz ve İtalyanlarla beraber yaptığımız Avrupa'nın altın anahtarı demek İstanbul'unda kurtulmasını sağladığımız bu savaşta böyle bilimsel çalışmalar da olduğu, yeni sağlık servisleri kuruldu.

Bu savaş sırasında doğudaki ordularımız da ilerleyerek kahraman Kars'ı geri aldılar ve kurtardılar.

Yeni İmparator 2. Aleksandr bir Alman prensesinden doğma idi. Fakat ruhen asker olmadığını söylerler. Durumun kötülüğünü gördü. Şubat 1856'da barış istedi. Nihayet iki ay süren Paris konferansı sonunda (PARİS ANLAŞMASI) imzalandı. Buna göre:

RUSYA KARADENİZ'DEKİ ÜSTÜNLÜĞÜNÜ kaybetti. Bununla da kalmıyor, Boğazlardaki üstünlüğünü, Karadeniz kıyılarında kale yapmak yetkisini ve hakkını, Ortodoks Hristiyanları koruma rolünü de kaybediyordu.

Balkanlardaki prenslikler teminat altına alınıyor fakat buna karşılık OSMANLI İMPARATORLUĞUNUN bütünlüğü de garanti ediliyordu.

Türkistan Parçalanıyor!

Ruslar bu anlaşma ile canlarını kurtarıp serbest kalınca bu sefer Kafkasya'ya ve TÜRKİSTAN'a saldırdılar. Bize karşı olan hınçlarını onlardan aldılar.

Bu arada, İngilizlerle ayrı bir anlaşmaları oldu. Türkistan'ı ikiye parçalayarak doğu parçasını Çinlilere peşkeş çektiler. Böylece sonradan Doğu Türkistan (Çin Türkistanı) adını alan Oğuz ülkesi Afyon tiryakisi Çinlilerin eline geçti.

AFGANİSTAN'a dokunamadılar. Anlaşma gereğince İngilizlerin tesirine terk ettiler.

Japonya'dan da Sahalin adasını aldılar. Çin de Ruslara Amur kıyılarını terk etti.

Aleksandr Çarlığa ait toprakları ELLİ YIL vadeli satışlarla köylülere dağıttı. Orduda reformlar yaptı. İki yıllık askerlik hizmetini kurdu.

19 Şubat 1861 köleliği ortadan kaldıran bir ferman çıkardı. Onun için Ruslar ona (Kurtarıcı Çar) sıfatını verdiler. Fakat köylüye dağıtılan toprak parçaları çok küçüktü. Bu kadar küçük topraklar üzerinde çiftçiler kölelikten bir sefalet ve çileye katlanmaya mahkûmdular.

Pan Slavizm

Slav emperyalistliği Rusya'da bu devirde çok alevlendi ve gelişti. (Timachev) ve (Tolstoy) gibi hürriyet severlerin fikirleri yanında (Slav Sevenler) demekleri kuruluyor ve gizli açık olarak çalışıyorlardı.

SLAV SEVENLER, bilhassa üniversite öğrencileri arasında pek çoktu. Bu bakımdan Çar'ı bile gerici görüyor. Kendi kızgın emellerine kavuşmak için onu ortadan kaldırmaya çalışıyorlardı.

İkinci Aleksandr, Prusya'nın gittikçe gelişmesine ve İmparatorluk olmasına göz yumuyor, Paris anlaşmasının yeniden gözden geçirilmesi ve Karadeniz'deki istek ve hareketlerinin serbestleşmesi için dış politikasını Alman ve Avusturya İmparatorluklarına bağılıyordu.

Balkanlardaki Hristiyan prenslikleri alttan alta kışkırtıyor, onlar da Osmanlı devletine gittikçe daha çok kafa tutuyor, tam özgürlük yolunda yürüyorlardı.

Bu bakımdan Sırlar, Bosnalılar, Makedonyalılar, Trakya'da Yunanlılar, Girit ve Akdeniz adaları halkı kaynaşıp duruyordu.

Netice olarak da; Sırlarla Karadağlılar bize karşı çılgınca bir savaşa kalkıştılar. (1875)

İngilizlerin teşebbüsü ile bir konferans toplanılması istendi. Üç İmparatorluğun Başvekilleri Türkiye'ye yapmaya mecbur saydıkları reformları dikte ettiler.

Osmanlı donanmasını dünyada büyük bir kudret haline getirmiş olan Padişah Sultan AZİZ ölümünün sebebi ve şekli dahi karanlıkta kalacak surette ortadan kaldırıldı.

Fransız tarihçilerin İngilizlerden ilham aldığını sandıkları merhum MİTHAT PAŞA Liberal bir Anayasa ile(Kanun-u Esasi), bir parlamento (Meclis-i Mebusan) kurulmasını sağladı. (1876) Bu arada MURAD Efendi tahta çıkarılmış ve indirilmiş, meşhur ALİ SUAVİ vak'ası olup bitmiş ve İkinci Sultan ABDÜLHAMİD Padişah olarak parlamentoyu açmıştı.

Moskoflar her zaman olduğu gibi, bu sefer de diplomatik başarısızlığa uğrayınca sinsi çalışmayı bırakıp, maskelerini atarak kaba kuvvete başvurdular.

Temel karakterini bir defa gösteren RUS KAFASI Karadağlılar, Sırlar ve Romenlerle birlik olarak sınırlarımıza saldırdı ve Tuna üzerinden taarruza geçti. Tarihte 1876 Osmanlı - Rus zaferi olarak tanınan bu harpte sarayın idaresizliği ve yüksek makamlardaki paşaların kafasızlığı ve geçimsizliği yüzünden milletimiz bir defa daha büyük bir yenilgiye uğradı.

Pilevne Destanı

Rusların komutası altındaki birleşik ordular Tuna'dan kısa zamanda içeri girerek Pilevne kalesini sardılar. Karşılarına GAZİ OSMAN PAŞA gibi bir kahraman kumandasındaki ordumuzun küçük bir parçası çıktı. PİLEVNE DESTANINI yarattı.

Kat kat üstün kuvvetlere karşı yazılan bu kanlı destan altı ay sürdü. Sonunda da Pilevne'de yardımsız kalan ordumuzun düşman silâh ve baskısından çok, AÇLIK ve SALGIN yüzünden teslim olduğu gerçeği yıllarca sonra anlaşıldı.

Pilevne savunmasında değil yalnız subay ve erlerimiz, bütün asker hekimleri bile LEKELİ HUMMAYA yakalanmışlardı. Ve Rusların Pilevne'ye giren asker hekimleri de, hastanelerin ve birçok yerlerin bu salgından ölmüş olan erlerimizin şehit cesetleri ile karşılaştılar.

Bugünkü Bulgaristan'ın bulunduğu topraklarda bu facia olup dururken, kuzey batıda merhum SÜLEYMAN PAŞA Karadağlılara ve Sırlara darbe üstüne darbe vuruyor ve onları serseme çeviriyordu.

Doğu sınırlarımızda GAZİ AHMED MUHTAR PAŞA kumandasındaki ordumuz da, düşmandan çok AÇLIK ve SALGINLARLA savaşıyor kahramanca dayanıyordu. Karşısındaki Rus kumandanı (Yoris Melika) Kars'a girdi. Erzurum'a dayandı. Fakat arslan anası kadınlarımızın da katıldığı meşhur AZİZİYE TABYASI savunması ile Erzurumlular millî tarihimize bir hamaset destanı daha yazdılar.

Türk ordusunun yetiştirdiği sayılı dehâlardan biri olan ve kahramanlık destanları yazarak genç yaşta büyük rütbelere ulaşan. Askeri Okullarda yaptığı reformlar ve milli tarihimize yön veren Türk dilini ve Türk tarihini karanlıklardan kurtaran SÜLEYMAN PAŞA merhum da Karadağ cephesinden alınarak

Şıpka geçitlerini tutmaya çalışan ordularımızın başına getirildi.

Fakat Abdülkerim Paşa gibi cahil ve hırslı bir paşanın çekememezliği, yeni Padişah olan genç Sultan Hamid'in onlara uyararak harbi saraydan idareye kalkışması yüzünden başarısızlığa uğratıldı.

Ruslar Şıpka geçitlerinden aşarak Edirne'ye ve Trakya'ya indiler. Yeşilköy'e (Ayastefanos) dayandılar. 31 Ocak 1878.

Abdülhamit, çok ağır olan Rus şartlarını kabul zorunda kaldı. AYASTEфанOS ANLAŞMASI yapıldı. Bununla Sırp ve Romenler tam bir istiklâl kazanıyor. Karadağ topraklarını bir misli büyütüyor. Bosna Herseğe otonomi veriliyordu.

Bulgaristan yeniden, Hristiyan bir prenslik haline getirilerek doğu RUMELİ ve MAKEDONYA'yı içine alıyordu.

Koca Osmanlı imparatorluğu RUS EMPERYALİZMASI'nın ayaklan altına serilirken dünyanın diplomatik dengesi de birden bozulma durumuna düşmüş oluyordu.

Onun için İngiltere ve Avusturya, Almanya tarafından da desteklenerek Ayastefanos anlaşması yerine BERLİN KONGRESİNİ topladılar. (Temmuz 1878).

Bu arada donanmasıyla bize yardıma gelen ve Marmara denizine de giren İngiltere dostluk! Payı olarak KIBRIS adasını bir üs yapmak üzere Padişah'tan kiraliyordu.

Bulgaristan Türkiye'nin himayesinde bir prenslik oluyor, Rumeli'yi bırakıyor, Makedonya da gerekli reformları yapmak şartıyla bize bırakılıyordu.

Bosna Herseğin idaresi Avusturya'ya kalıyor, Dobruca Romanya'ya geçiyor, Ruslar da Romanya'dan Besarabya'yı alıyorlar, doğu illerimizden olan BATUM KARS ve ARDAHAN'I tekrar ellerine geçiriyorlardı.

BERLİN KONGRESİ de her tarafta tutuşturulmaya hazır yeni yangın ocakları kurmuştu. Ruslar buna çok kızmış, Yeşilköy'e varışlarını gösteren büyük bir anıt dikmekle yetinmek zorunda kalmışlar, ayrıca Almanya ile Avusturya'dan da ayrılma durumuna düşmüşlerdi.

Aslında birçok savaşların ve barışların yapıcısı olan İNGİLİZ DİPLOMASİSİ bu savaşın ve barışın da asıl kendi hesabına zaferini sağlamış oluyordu.

Türk tarihi bakımından Rusların kinci Aleksandr devri birbirinden meş'um olaylarla doludur.

Bu devir POLONYALILAR için de bir felâket olmuş, 1863'deki bir ihtilâlden sonra Polonya tamamen Rusların kölesi durumuna düşmüştür.

Ömrünü kanlı komplolar ve savaşlar içinde geçiren İkinci Aleksandr, nihayet 13 Mart 1881 de Sen Petersburg bugünkü Leningrad'da çıkan kargaşalıklar arasında öldürüldü.

Sonu Gelen arlar

İkinci Aleksandr'den sonra yerine oğlu Üçüncü Aleksandr geçti. (1881 -1894)

Bu suretle arlar değişiyor, fakat RUS EMPERYALİZMASI Deli Petro devrinden beri başladığı zorla genişleme ve kan dökerek yayılma hareketine devam ediyordu. Nitekim:

Babasının oğlu da doğuya doğru ilerleme ve genişleme hamlesini yürüttü. Ruslar (Merv) şehrine girdiler. Efgan sınırlarına dayandılar KORE'ye ayak attılar.

Yapmakta oldukları TRANS TURAN demiryolu HAZER demiryolu adı altında SEMERKAND'a ulaştı. Oradan da ilk olarak (Trans Siberien) Sibirya'yı aşan demiryolunu yapmaya başladılar. (1891)

Berlin Kongresinden sonra Rusya; İngiltere, Almanya ve Avusturya'dan ayrıldı. Fransa ile bir antlaşma yapmayı, kendi çıkarlarına daha uygun görüyorlardı. Fakat Fransızlara göre; bu bir sağlam hesap değildi.

Üçüncü Aleksandr de 1 Kasım 1894'de vakit siz olarak öldü. Yerine oğlu İkinci Nikola geçirildi.

Son ar. 2. Nikola

NIKOLA. kararsız karakterli ve dar kafalı idi. İdareyi, babasının çizdiği yolda ve kendince kutsal saydığı bir despotlukla devam ettirdi. Fransa'nın da samimiliğinden şüphe ediyordu.

Önce batıda büyük ve diplomatik bir manevraya girişti. 1898'de büyükler arasında bir SİLAHSIZLANMA konferansı toplanmasını teklif etti.

Rusların İkinci Cihan Savaşından önce Milletler Cemiyetinde ve bugün de Birleşmiş Milletler çerçevesi dışında ve büyükler arasında yapmakta oldukları gibi, bu silahsızlanma konferansları ile karşılarındaki kuvvetleri iyi niyetlerine! İnandırmaya çalışıyorlar ve bu suretle de RUSYA içinde serbest kalarak kendilerine KÖLE ETTİKLERİ milletleri büsbütün ezmeye ve BENLİKLERİNİ yok etmeye çalışıyorlardı.

Bu arada Avusturya ile anlaştı. Balkanlarda birlikte hareket kararma vardılar. 1903 yılında yapılan bu anlaşmaya (Convention de Mursteg) adı verilmekte ve bizi hedef tutmakta idi.

Bize; birlikte bir Reform (İslahat) programı empoze edecekler ve Türkiye'nin Avrupa'daki ülkeleri yerinde ortaklaşa bir Rus - Avusturya mandası kuracaklardı.

Bir yandan da daha 1900 yılında Çin'de çıkan karışıklıklardan faydalanarak Mançuriye girmişler ve Japonları çok kızdırmışlardı.

Bu yüzden Japonlar sonraları daha iyi anlaşılan milli harp metodlarını tatbik ederek bir baskın yaptılar. 8 - 9 Şubat 1904 gecesi Porartur limanında dalgın yatan Rus donanmasını yok ettiler.

Bu baskın, bir heyula gibi büyümekte olan Rusya'nın iç idaresi bakımından çürüklüğünü ve kofluğunu meydana çıkardı.

Türkiye'nin Taksimi

Rus kafasının bütün bir tarih boyunca görülen ve bugün de devam eden bir özelliği şudur:

Daima bir aşağılık kompleksi ve kendilerini herkesten üstün görme ve gösterme ihtirası içinde kıvranırlar. Bir yerdeki başarısızlıklarını başka bir yerdeki kanlı komplolarla örtmeye ve körletmeye çalışırlar. Daima kaba kuvvete kıymet verirler. Kendileri de ancak kaba kuvvetten korkar ve çekinirler.

En azametli devirlerinde dahi en küçük komplolara karışırlar. Dürüstlük, açıklık ve kahramanlıktan çok sinsi, gizli ve korkak komitacılığı tercih ederler.

Dünkü ve bugünkü Rus tarihi ve Rus diplomasisi bunların sayısız örnekleri ile doludur.

Son derecede bencil ve EMPERYALİST olan isteklerine ulaşmak için insanları, dinleri, ülkeleri, her türlü kutsal haslet ve karakterleri hiçe sayarlar.

Bu bakımdan Marksist metotlar, Ruslar için icat olunmuştur dense yeridir.

İşte yirminci yüzyılın başlarında Japonlara karşı olan ağır yenilgilerinin kompleksinden kurtulmak kendi gözleriyle beraber dünyanın gözlerini de boyamak için yeni bir komploya giriştiler.

İNGİLİZ KAFASININ bu bakımdan olan üstünlüğüne içten inandıkları için, önce TÜRKİYE'NİN TAKSİMİ yolunda bir defa daha İngilizlerle anlaşmak istediler. Bu suretle o tarihte denizlerin egemenliğini elinde tutan İngilizlere dayanarak Japonlara karşı da bir güvenlik sağlamış olacaktı.

Çar 2. Nikola o tarihte İngiltere kralı bulunan (VII. EDVARD) ile anlaştıktan sonra asırlardır atalarının rüyası olan İSTANBUL'A GİRME emelini gerçekleştirmeğe kalkıştı.

Yüzlerce yıldan beri hem Ruslar, hem de İngilizler için her şeyden çok ve her şeyden önce TÜRKLERİN İDAMI demek olan ŞARK MESELESİ de çözümlenmiş olacaktı.

Fakat Fransa'da çalışan ve Selanik'ten başlayarak yurt içinde İTTİHAD ve TERAKKİ Cemiyeti adı altında gizlice teşkilâtlanmış bulunan genç Türklerin (Jön Türkler) hemen harekete geçmeleri, 1876 Anayasasının yeniden yürürlüğe konması ve 1908'de Meşrutiyet idaresinin kuruluşu pişmiş aşı su katmıştı. Gecikmemek ve hızlı gitmek lâzımdı.

Savaşlar Başlıyor!

Bulgarlar bu olayları fırsat bildiler. Moskof Efendilerinden aldığı emre uyan Bulgar Prensi Ferdinand müstakil Çarlık ilân etti.

Avusturya İmparatoru (François Josef) de Bosna Herseği kendi topraklarına kattı.

Almanya - Rusya - Fransa arasındaki ilk anlaşma yürütülseydi bu kurulan mekanizmanın asıl sivri ucu İngiltere'ye çevrilecekti.

Fakat VII. Edvard ile anlaşınca, Rusya bu anlaşma ile Fransa'ya karşı olan angajmanlarını çiğnemiş oluyordu. Bakanları Çar'ı ikaz ettiler. Biraz sonra Fransa'nın müdahalesi ve VII. Edvard'ın uyanıklığı sayesinde Ruslarla İngilizler arasındaki geçici anlaşmazlıklar halledildi.

Bu suretle Türklere karşı olan RUS ve İNGİLİZ menfaatleri birleştirildi. Ve Birinci Cihan Savaşında büyük rol oynayan Üçlü Anlaşma (Rus-İngiliz - Fransız) anlaşması meydana geldi.

Doğu Türkistan'dan başlayarak Orta Asya, Kafkasya, Azerbaycan, İran ve bütün Ortadoğu ülkelerindeki İNGİLİZ nüfuzu, kudreti ve çalışmaları arttı.

Esasen Doğu Türkistan hâkimi Yâkup Han daha Sultan ABDÜLAZİZ devrinde baskılara rağmen Kraliçe Viktorya'ya bağlılığı kabul etmemiş, Osmanlı Padişahını tanımış, ona bağlanmıştı.

Türkiye dahil, doğudan batıya, kuzeyden güneye bütün TÜRK İLLERİNDEKİ İngiliz konsoloslukları, adamları ve ajansları artmış, Arkeologlardan. Biyologlara kadar türlü ilim adamı sıfatı altındaki tetkikçi ve tahrikçiler müşterek Rus - İngiliz menfaatleri hesabına çalışmaya başlamışlar veya bu çalışmaları arttırmışlardı.

Asya'da Siberya hattının ilerlemesi de ilk hamlede Rusların işini kolaylaştırdı. Orta Asya'daki Türklüğü tepeleme ve Turan yok etme yolunda kullanıldı. Her tarafa Rus

göçmen kolonileri yerleştirme siyaseti de almış yürümüş, Siberya'nın değeri artmıştı.

Buna karşılık Türkiye'de başlayan Türkçülük ve Turancılık cereyanı yabancı illerde esir yaşayan TÜRK BOYLARINI uyandırma ve KÜLTÜR BİRLİĞİ sağlama yolunda da kendiliğinden gelişmeler göstermiştir.

Rusya'nın İçi

1904 yılından önce Rusya'yı Çarlar tam bir despot olarak idare ederlerdi. Ne bir yazılı Anayasa hukuku ne de bu yolda yerleşmiş gelenekler vardı. Onlar, sonsuz ve sınırsız bir otorite demek oluyorlardı. Yurtlan içindeki SOSYAL GRUPLARIN da hiç bir statüsü yoktu.

Kilise de bu despotluğa yardım ediyor, fakat onun varlık ve zenginlikleri de Çarların kontrolü altında bulunuyordu.

Aristokratlar da Çarların en yakın ve en güvenilir yardımcı ve hizmetçileri sayılıyordu.

Mahalli idareler de merkezdeki iktidarın basit birer delegeesi durumunda idiler.

Saltanat Statüsü ve Çarların gelip geçişi, daha 1797'de Birinci (Paul) Petro'nun düzenlediği usullerde yürütölüp gidiyordu.

İlk olarak Birinci Aleksandr, İslahatçı sıfatını alan (Sperryanskyl) nin fikirlerini kabul ederek, Anayasaya dayanan bir devlet idaresi kurulması işini ona bırakmıştı. (1809 - 1811).

F. : 4 / 49

Ona göre : Devlet bir Anayasaya dayanacak, yasama ve yürütme organları ayrılacak, Bakanların sorumlulukları belli edilecekti.

Çar kanun yaptıracak ve yürütecek, ancak bir imparatorluk konseyi kurarak kanunları ona hazırlattıracaktı. Ayrıca kanunlar arasındaki koordinasyonu da bu konsey sağlayacaktı. Yıllık bütçe kanunları da bu yolla yapılacaktı.

Millet Meclisi

(Speranskyl) üç dereceli seçimle meydana gelen bir de Millet Meclisi (Douma) düşünmüştür. Fakat sonradan bu tasan suya düştü.

Artık idari kanunlar da çıkarılmaz oldu. İdareyi yalnız Çar'a karşı sorumlu ve başlarına buyruk olan Bakanlar yürütmeye başladılar.

Senato da vardı ama, fonksiyonu bakımından en yüksek bir idare mahkemesi durumunda idi. Bizdeki ve batılı ülkelerdeki Danıştay'ın işini görüyordu.

Bu ıslahat sırasında Fransa ile Rusya'nın arası açılıp savaş başlayınca (Speransky'de itibarını kaybetti. ADALET cihazını kuramadı. Bunu ancak KIRIM savaşından sonra 1864'de Çar 2. Aleksandr yaptı.

Kanunlar

Yapılan yeniliklerde ceza işlerinde, bütün sosyal gruplar eşit sayılıyor, mahkemelerin ve yargıçların istikbali esası kabul ediliyordu. Hukuk işlerinde ise yalnız HÜR sayılanlar için böyle oluyor, KÖLELERE aynı haklar verilmiyordu.

Kamu hakları ve özel haklarla ilgili türlü kanunlar vardı ama asıl kuvvet de iktidar POLİSİN elinde ve Rusya bir POLİS DEVLETİ halinde idi.

Birinci Nikola Deli Petro'nun Devlet Engizisyonu teşkilâtı yerine meşhur (Üçüncü Seksiyon) u kurmuştu. Başbakanlığa bağlı olan bu üçüncü seksiyonu ikinci Aleksandr İçişleri Bakanlığına bağlı basit bir şube haline getirmişti. Fakat, adalet makamlarına ve mahkemelere karşı dahi müstakil olan kuvvet ve nüfuzuna dokunmamıştı.

Halkın Hakları

Eskiden beri KAZAKLARIN özel hakları vardı. Fakat Dinyeper ve Don çevreleri Kazakları daha 18. yüzyıl sonlarında otonomilerini kaybetmişlerdi.

KATERİNA ve 1. Aleksandr devirlerinde kolonizasyon başlamış, Karadeniz ve Azak denizi kıyılarına beyaz Rus göçmenler yerleştirilmişti.

Daha o zamandan beri Rusya'daki halklar içinde azınlık sayılanların ÇOKLUĞU, ülke içinde bir insicamsızlık yaratıyor ve geçimsizliklere sebep oluyordu.

Yüzyıllar boyunca bir arada yaşamalarına rağmen Finlandiyalılar, Polonyalılar, Beyaz Ruslar Moskova halkı ile bir türlü kaynaşamamışlardı.

Hele YAHUDİLERİN durumu çok göze batıyordu. 19. Yüzyılın ikinci yansında SANAYİLEŞME hareketi geliştikçe Yahudilerin önemi de gittikçe artıyordu. Onlar köylü halkı (Müjik) ekonomik bakımdan avuçları içine almış bulunuyorlar. Polis tarafından da tahrikçi olarak tanınıyor ve haklarında kovuşturma yapılıyordu.

Kilise

Deli Petro Rus Ortodoks Patriğinin başını koparmış, Onu (Sen Sinod) meclisinin emri altına koymuştu.

İkinci Katerina da Kilisenin mallarını millileştirmiş, idaresini devlet memurlarına yermişti.

Buna karşılık, devlet Ortodoks kilisesini koruyor, Ortodoksluktan ayrılanlara zulmediyor Rus kilisesi artık mal, mülk, ve eğitim işlerine karışamıyordu.

Aristokratlar

Üçüncü Piyer'in 1762'de çıkardığı bir ferman, asillere, asker veya sivil bir hizmette bulunmadan serbestçe mal, mülk edinme hakkını tanımıştı. Bu suretle de bir asiller sınıfı veya zümresi meydana gelmişti. Onlar isterlerse büyük memuriyetlere de giriyor, ve yalnız onlar toprak sahibi olabiliyorlardı.

Katerina onlara ayrı bir statü de yapmıştı. Her bölgede muayyen zamanlarda toplanacaklar ve kendi Mareşallerini kendileri seçeceklerdi.

Buna karşılık olarak da merkeziyetçi iktidar vilâyetler idaresinin büyük kısmını onlara bırakıyor, onları yalnız kontrol ediyor, vergi ve asker alıyordu.

Burjuvalar

İmparatoriçe Katerina şehir Burjuvaları için de ayrı bir statü yapmıştı. Bunlar sanatkârlar, tüccar, ilim ve sanat adamları idi. Asiller gibi köylülerin de san'at ve ticaret adamı olmaları yasaktı.

Bu Burjuvalar kendi aralarından seçtikleri kurullar tarafından idare ediliyor, yargıçlarını da kendileri seçiyorlardı. Şehirlerin idaresi de onlarını.

Köylüler

Toprak sahibi olmak Rus halkına yabancı bir şeydi. Rus köylüsü bunu bilmezdi bile.

Üçüncü Piyer devrine kadar, Aristokratlar, onları geçici olarak hizmetlerine alır, işleri bitince bırakırlardı. Toprakların asıl sahibi ise en büyük kudret olan İmparatorlardı.

Köylüler, mülkiyet hakkı ile ondan faydalanma demek olan tasarruf ve zilyedliği birbirinden ayırt edemezlerdi. Doğru dürüst bir kiracılık ve yarıcılık geleneği dahi yoktu. Yalnız ve yalnız KÖLELİK vardı. Köylülük, kölelik demekti.

Bir Köy Birliği şeklinde kollektif bir idare altında işletilmeye alışmışlardı. Emek vererek meydana getirdikleri eşya üzerinde de bir hakları yoktu.

İşte 3. Piyer ve 2. Katerina reformlarından sonra yalnız devlet ve Çar ailesi değil. Aristokratların da toprak edinme ve toprakları işlemek için kölelere (serf) sahip olma yetkileri tanındı.

Onlar, kölelerini ister tarlalarda, ister atölye ve ahırlarda çalıştırırlardı. Onlar üzerinde hüküm verme yani yargı hakları da vardı.

Tam ve tipik bir feodalite : Derebeyliği saltanatı idi bu.

Hiç bir köle efendisi kabul etmeden hiç bir medeni veya ticarî harekette bulunamazdı.

Onları hayvanlar veya topraklar gibi alıp satabilirlerdi.

Ancak 1861'de 2. Aleksandr Senyörlerin köylerindeki bu kölelik rejimine bir son verdi.

1865'te Çarların emrindeki köleler de bu rejimden kurtuldular. Fakat buna rağmen de şahıslarına ait özel mülkiyet hakları verilmedi onlara.

Köleler ancak pek küçük şeyler veya yerler satın alabilirlerdi. Yalnız köy birliklerini, kendi Beylerine ait olan toprakların bir parçasını satın alabileceklerdi.

Köy İdareleri

Yeni reformlara göre, köy birlikleri topraklarını eşit şekilde kendi üyeleri arasında bölüşecekler ve sıra ile sürüp işleyeceklerdi. Aynı zamanda kendi köylerinin idarecilerini ve yargıçlarını seçme haklarını elde ediyorlardı.

Bu suretle köylü, derebeyinin hizmetinden kurtulup kendi köyünün hizmetine girmiş oluyordu.

Fakat nüfus arttıkça köylülerin elindeki topraklar küçülüyordu. Onun için de haksızlığa uğradıklarına inanıyor ve Derebeyleri elinde kalan toprakların yeniden parçalanarak KENDİLERİNE VERİLMESİNİ bekliyorlardı.

İşçiler

Senyörlerin kendi topraklarında her zaman küçük sanayi kurma hakları ve yetkileri vardı.

19. yüzyılda bu yüzden yavaş yavaş, önemli fabrikalar kurdular. 1890 yılından itibaren de bazı şehirlerde büyük topluluklar halinde İŞÇİLER toplandı.

Bu yoğunluğun artması, büyük şehirlerde İHTİLALCİ Sosyalistliğin yayılma ve yerleşmesine uygun bir ortam hazırladı.

Genel Meclisler

İkinci Aleksandr devrinden (1864) başlayarak taşralarda (Zemstcos) adı verilen ve bütün mülk sahipleri ile Aristokratlar, Burjuvalar ve köylülerden ibaret olan meclisler seçilmeye başladı.

Bu bölge idare ve konseyleri kısa zaman içinde kendi yetkilerinden daha ileri isteklere göz diktiler. Kendi aralarında gruplar halinde birleşerek milleti temsile doğru yürüdüler.

Fransız ihtilâlinin ve komünist idarelerin de Rusya'daki etkileri çok oldu. 1870 yılından sonra da başlıca şehirler, bütün hemşerilerin katıldığı seçimlerle gelen belediyeler kurmuşlardı.

İhtilâle Doğru!

Merkezi idare despot bir baba gibi hareket ederek titizlik ve güçlükle verdiği tavizlerin artık sonuna varmıştı. Fakat aydın zümrelerin bir kısmı siyasi ve sosyal alanlarda daha büyük reformlar istemeye başlamışlardı.

Her şeyi inkar ederek her şeyin yeni baştan yapılmasını isteyen (Nihlister) ler bunların başında geliyordu. Aynı suretle kültürlü gençlik arasında da batı ülkelerinden gelen MİSTİK bir SOSYALİZM gelişiyor ve halka karşı platonik bir acıma duygusu gösteriyordu.

Önceleri Romantik eserlerde yer alan ve ütopik görünen bu istekler, gittikçe realist gerçeklere doğru yol alıyordu.

Bu inkarcı ve edebiyatçı safhadan sonra ideolojik safha geldi çattı, ihtil lciler doktrin ve metodlarını tespit ettiler.

1876'de (Toprak ve Hürriyet) adını taşıyan demek kuruldu. Islahatçı olan programında siyasi hürriyetler ve sosyalizm vardır.

Bunlar arasında sosyalist demokratlar da vardı. Halkın içine girerek çalışmayı tercih ediyor ve ona toprakların radikal olarak taksimini telkin ediyorlardı. Bunlara Radikal Sosyalist demek doğru olurdu.

İhtilâlciler

Bunların en ilerinde İhtilalcı Sosyalistler vardı. Onlar çok önde ve ifratçı idiler. Halkı en kötü ve korkunç işlere doğru itiyorlardı. Bunlar daha çok tedhişçilerdi. İşte onların içlerinden birkaçı: 9 Şubat 1880'de İmparatorun kışlık sarayına dinamit attılar.

Ertesi yıl da (1881) (Loris Melikov) un teklif ettiği mutedil bir reform projesini kabul ettiği sırada imparatorun kendini tepelediler.

Üçüncü Aleksandr tahta çıkar çıkmaz (Absolutism) adını verdikleri bu harekete olan bağlılığını ilân etti. Fakat ihtilalciler bu sefer de (Karl Marks) ın o zaman yeni olan Komünist doktrinini ele almışlardı.

İşçi topluluklarının içine girerek bu fikirleri derinliğine işlediler.

Kızıl ihtilâlin bu ilk kurmayları Rusya'da devletin sıkı takiplerinden kurtulamayınca nedense (Karl Marks) gibi onlar da İngiltere'ye gittiler. 1903 yılında Londra'da bir kongre topladılar.

LENİN'in başkanlık ettiği bu kongrede iki tez çarpıştı. Bolşevikler ve Menşevikler.

Bolşeviklerin başında asıl adı ile (Vladimir Oulianov) takma adı ile Lenin) vardı. Ve onlar az bir çoğunlukla ötekilere üstün geldiler. Bu kongre sonunda bu iki grup birbirlerinden ayrıldı. Üstelik birbirlerine can düşmanı kesildiler.

Leninci'ler kan ve ihtilal istiyor. Menşevikler daha itidalli davranıyorlardı.

Bolşevikler «iktidar genel grevler ve onların ardından gelecek ihtilâl ile düşürülmeli ve ele geçirilmeli.» diyorlardı. Bu işi yapacak bir yeraltı teşkilatı kurulacak, rejimi devirecek, bütün sabotajları ve tahripleri bu kanunsuz organ yapacaktı.

1905 Ayaklanması

Rus - Japon savaşlarındaki yenilgi ve başarısızlık Liberalleri de memnun etmemiştir. Açıkça aleyhte bulunmaya başlamışlardır. Çar bunu karşılamak için mahalli meclislerin 1904 yılı Kasım ayında bir kongre toplamalarına izin verdi.

Bu kongre Rusya'da artık polis rejimine bir son verilerek, seçimlere dayanan demokratik rejimin gelişme ve yürütülmesine karar verdi.

2 Ocak 1905'de polis hizmetinde çalışan tahrikçilerden biri, grevcilerden mürekkep bir korteji Çarın nedimelerine göstermek üzere kışlık sarayın önüne getirdi. Bunun üzerine Çarın muhafız birlikleri grevcilerin üzerine ateş açtı. BİN KADAR insan yaralandı ve öldü.

(Kızıl Pazar) adı verilen ve pazar günü olan bu katliam, Rus halkının Çara olan güvenini de beraber öldürdü.

Rusya'nın son Çarı İkinci Nikola bu kanlı olaylardan sonra bir Duma meclisi topladı ve sosyal reformlar vadetti. Ama yapmadı. Bunun üzerine mahalli meclisler kanunsuz olarak kongreler yapmaya, tedhişler yeniden suikastlara başladılar. Genel grev patlak verdi.

Odesa ve Kırım'daki Deniz askerleri de ayaklanmalara katıldı. Nihayet Çar, 30 Ekim 1905'de bir (Manifesto) yayınladı. Haklar ve Hürriyetler veriyor, bir Duma meclisi seçilmesini emreliyordu.

Vicdan, basın, toplanma, demek kurma ve grev yapma hakları ve hürriyetlerini tanıyordu. İmparator bu hareketlerinde samimi değildi. Aslında o otokrasiye dokunulmaz bir din prensibi gibi sarılmıştı. Ama tavizler vermeye mecbur kalmıştı.

Ancak (Stolypine) adlı bir bakan köylüleri ihtilalcilerin elinden almak için onlara şahsi mülkiyet hakkını tanıttı. İsteyenler köy birliklerinden ayrılıp, kendi paylarına düşen toprağı ve malları alacaklardı.

Birkaç yıl içinde, bir milyondan fazla köylü ailesi bu fırsattan faydalanmış ve bu suretle takriben iki milyon hektar, aile başına ortalama iki yüz dönüm toprağa sahip olmuşlardı.

Ancak; Rusya'nın değişik iklim bölgelerine ve ziraat imkanlarına ve araçlarına göre de bu toprakların değeri geniş ölçüde değişiyordu.

Ve tarih boyunca da Rus köylülüsünün ancak küçük bir azınlığı kendi toprağına sahip olma zevkine ve şahsiyetine kavuşmuş oluyordu.

Onun tarih boyunca tanıdığı iki şey vardı. Önce kölelik, sonra da iştirakçilik.

İşte Çarlık Rusyası kızıl ihtilalin başlangıcı demek olan birinci cihan savaşına bu şartlar altında giriyordu.

Büyük Rus topraklarında yaşayan milletlerin sayısı YÜZELLİDEN fazladır.

Büyük çoğunluk ise BEYAZ RUSLARLA, TÜRKLERDEDİR.

On beş tane otonomi vardır. Şunlardır:

1— Ermenistan merkezi ERİVAN'dır. 11.500 mil karedir. Nüfusu bir buçuk milyondur. (%85)i Ermenidir.

2— Azerbaycan:

Merkezi BAKÜ, 33.00 mil karedir. Nüfusu ÜÇ BUÇUK milyondur. BAKÜ milyonluk bir şehirdir. Halkın BEŞTE ÜÇÜ TÜRKÜR.

3— Beyaz Rusya:

Merkezi MİNSK. 126.000 mil karedir. Nüfus: On bir milyon Minsk'in nüfusu 300 bin. Halkın beşte dördü Beyaz Rus'dur.

4— Estonya:

Merkezi TALLİNN. 18.350 mil kare. Nüfus 1,5 milyon.

5— Letonya:

Merkezi RİGA. 25.400 mil kare. Nüfus 2,5 milyon. Riga 500.000.

6— Litvanya:

Merkezi VİLNA. 25.175 mil kare. Nüfus: 30 Milyon Vilna: 250.000. Halkın %60'ı Litvandır.

7— Kırgız:

Merkezi FRUNZE. 76.00 mil kare. Nüfus iki milyon, üçte ikisi TÜRKÜR.

8— Gürcü:

Merkezi TİFLİS. 29.400 mil kare. Nüfus dört milyon. Tiflis: 600.000 üçte ikisi Gürcüdür.

9— Fin Kareli:

Merkezi (Petrozavodsk) 68.900 mil kare 750 000.

10— Kazak:

Merkezi: ALMA ATA: 1.063.000 mil kare. Nüfusu : Yedi milyon. Alma Ata: 300.000 %60'ı Kazaktır.

11— (Kishnev - Moldavya) :

13.00 mil karedir. Nüfusu üç milyondur. Bu bölgede Ruslardan başka Yahudi ve Bulgar çoktur.

12— Tacik:

55 000 mil kare. Nüfusu İKİ MİLYON. Dörtte üçü Tacik ve gerici Özbek olmak üzere TÜRK'tür.

13— Türkmen :

Merkezi: AŞK ABAD. 187.000 mil kare. Nüfusu İki Milyon (%80) i TÜRKMEN.

14— Ukrayna:

Merkezi: Kiev 233.000 mil kare. 45 Milyon. Kiev 1,5 milyon. Dilleri Rusça ile Lehçe arasında bir dildir. Çoğunluğu Rus, Romen ve Polonyalıdır.

15— Özbek:

Merkezi: TAŞKENT. 157.300 mil kare. Nüfusu : Yedi Milyon. Taşkend'in: 750.000 % 75'i TÜRK'tür.

Merkezi Rusya'ya bağlı olanlar ise şunlardır: (Başk, Buryat - Mongol, Suvaş, Dagestan, Kabardinian, Komi, Mari, Mordva, Kuzey Ossetian, Tatar, Udmart, Yakut.)

Ayrıca altı eyalet vardır:

(Altay, Kabaroosk, Krasnador, Krasuoyark, Primorye, Stavropol).

Büyük Şehirler

Memleketin genişliğine ve nüfus miktarına göre büyük şehirlerin hem sayısı az, hem de nüfusları nisbeten azdır. Halkın dilediği yerde oturma ve çalışma hürriyetleri olmadığı için böyle olmaktadır.

Yalnız merkeziyetçi ve bürokrat devlet kapitalistliği Moskova'yı beslemekte ve büyötmektedir.

Moskova: 7 milyon. Leningrad : 3,5 milyon. Gorki: 750.000 Novosberisk : 750.000 Kuybishev :

600.000.

Saratof ve Omsk : 600.000. Stalingrad :

500.000.

Kazan: 400.000'dir.

Din bakımından Ruslar ve bazı azınlıklar ORTODOKS. Diğerleri büyük çoğunluğu ile MÜSLÜMAN ve bir kısmı Budist'tir.

Rus Ortodoks Patriği Moskova'da bulunur. Leningrad ve (Krutitsy) de birer Metropolitik vardır.

En büyük İSLAMİ merkezler, Taşkend, Buhara ve Kazan'dadır. Fakat Sovyetler bilhassa son yıllarda Ortodoksluğa önem vermekte. Müslümanlara aynı eşit hak ve imkânları çok görmektedirler.

Sömürgecilik

Bugün de dünyanın çatısı olan TURAN'ın başına iki kızıl dev SÖMÜRGEÇİ olarak çökmüş bulunmaktadır. Fakat, tarih öncesinden gelip tarih ötesine gitmekte olan TÜRK milletin bu tanrısal kaynağı hiç bir zaman kurtulamayacak, ne kadar kana boyanırsa boyansın boğulamayacaktır.

Son çeyrek yüzyılda yer yüzünde olup bitenler göstermiştir ki, dünyanın en kötü SÖMÜR GECİLERİ komünistlerdir. Bunlar eski emperyalistlere ve sömürgecilere taş çıkaran ve insan hayatını hiçe sayan işler görmektedirler.

Bu kızıl sömürgeciliğe de TURAN tatbik sahası olmuş bulunmaktadır. (1914)

Son Söz

TÜRKLERİN kaynağı olan TURAN'a bugün iki kızıl sömürgeci el atmış bulunmaktadır. Batı Türkistan'da Rusya, Doğu Türkistan'da Çin.

Rus - Çin hududu bu verimli yurdu ikiye bölmekte (Taşkent, Fronze, Almaata, İli) Rusya, (Kaşgar, Turfa, Urumçi) de Kulca ile beraber Çin ülkesi içinde kalmaktadır.

Yıllardır bu bölgede iki kızıl arasında bir yarışma ve hatta çarpışma olmaktadır.

Ruslar batı Türkistan'da Ruslaştırma (Russification), Çinliler de Doğu Türkistan'da Çinleştirme (Sinification) ile meşguldürler. Her ikisi de bunu bir SÖMÜRGEÇİLİK (Colonialisme) amacı ile başarmaya çalışır görünmekte, aslında Türk milletini ana ve öz kaynağında imha siyaseti gütmektedirler.

Bu yerleşme ve yerleştirme de ÇARLIK planlarına göre yürütülmektedir.

Türkistan bugün bütün Sovyetler Birliği Pamuğunun % 91'in istihsal etmektedir. Ve bütün sömürgeci ülkelerde olduğu gibi, PAMUĞU ucuza almakta ve bu müstahsile DOKUMAYI pahalıya vermektedir.

Yeraltı servetleri bakımından da çok zengin olan bu bölge bugün RUS ve ÇİN arasında bir çatışma alanı haline gelmiştir.

Asya ve Uzak Doğu'ya ait tetkik gezileri ve bilgisi ile tanınmış olan Fransız yazarı (Robert Guillain) 'in yazdıklarına göre :

«Sovyetler yıllardır Çin elindeki DOĞU TÜRKİSTAN'ı (Sinkiang) bölgesini ele geçirmek istiyorlar. Bu bölge Orta Asya'nın kalbi'dir. (Cocur de l'Asie centrale).

Bu bölgedeki Çinli sömürgecileri Türk ırkından olan Müslüman halk hazmedemiyor.

Yüzyıldan beri Rusya ile Çin bu bölgeye yayılmak için çalışmaktadırlar. Burası ASYANIN TRATEJİK KALBİDİR.

«Dünyanın bu ulaşılmaz köşesi, Atom devrinin doğuşu ile bir gizli sığınak sahası olarak yeni bir kıymet kazanmıştır.»

«Çinliler de buna karşılık olarak doğu bölgelerindeki fazla nüfusu buraya yerleştirmeye çalışmakta, halka Çince öğretim yapmakta ve Müslüman dinini kontrole kalkışmaktadırlar.»

Yaşayan Ülke

Bu uzun makaleden aldığımız şu küçük parçalar da gösteriyor ki, binlerce yıldan beri olduğu gibi doğuda ÇİNLİLER ve batıda RUSLAR arasında kalmış olan hür ve kahraman TÜRKLER hâlâ dünyanın çatısı ve Asya'nın stratejik kalbi olan bu topraklarda yaşıyor ve çarpışıyorlar.

1863'de Macar Bilgini (Vanbery)nin bütün batı âlemine DÜNYANIN ÇATISI olarak ilan ettiği ve tanıttığı TURAN, bin bir facia, tehdit ve tehlike içinde olduğu halde 1963'de de Fransız yazarı (Robert Guillaın) in dediği gibi ASYANIN STRATEJİK KALBI olarak yaşamakta ve çarpışmakta devam ediyor. Gençler görüyorsunuz ki: TURAN hâlâ kanayan ve yaşayan bir ülkedir.

-Son-